

несемъ нашата дълбока признателностъ и благодарностъ за положението отъ Васъ грижи и старания, съ които се постигна великата задача: да подготвите ядката на нашата армия — гордостта на България.

Съ поднасянето на този скроменъ адресъ ний искаме да засвидетелствуваме предъ Ваше Високо Превъзходителство, че нивремето, ни възрастта, ни побълбллитъ коси не сж измѣнили сърдцето на преданния Ви опълченецъ и, като Ви благодаримъ за честта, която ни направихте да се явите между насъ въ тоя важенъ моментъ, ний възнасяме топли молитви къмъ всемогщия Богъ да Ви дарува здраве и животъ за още много години за щастието, величието и напредъка на нашата братска Русия — гордостта на славянския миръ — подкрепа и надежда на нашето отечество, България.

Шейновски лагеръ, 15. септемврий 1902. г.

Ваши вѣчно признателни и преданни опълченци“.*)

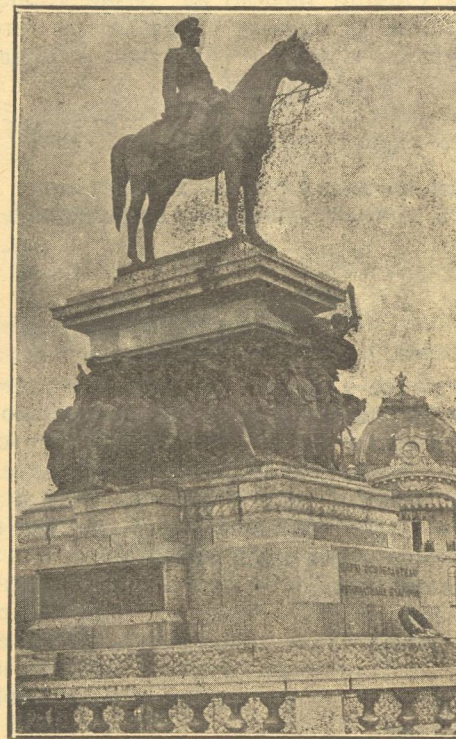
Сжщия день, следъ отслужената тукъ панихида, на генералъ Столѣтовъ се представилъ опълченецъ Иванъ П. Катровъ отъ Плѣвенъ и му поднесалъ отъ страна на тамошното поборническо опълченско дружество „Шипка“, адресъ, придруженъ съ една фотография на всичкитъ му членове. На раздѣла съ съратниците си той имъ казалъ, че дошълъ нарочно да се види съ тѣхъ и да стѣпи на бойното поле, защото това ще бжде за последенъ пжтъ.***) Най-подиръ той прибавилъ, че всички, които желаятъ да му пишатъ, да се отправятъ до него въ Петроградъ. Генералъ Столѣтовъ напусналъ България съ най-добри спомени, Князь Фердинандъ I. го наградилъ тогава съ ордена „Св. Александъръ“ I. степенъ.

Героятъ отъ Освободителната война билъ щастливъ да види още единъ пжтъ родината ни. Това станало на така нареченитъ руско-български тържества презъ 1907. г. На 28. августъ, сутринта, срѣдъ артилерийски гърмежи, пристигналъ въ Варна парахода, който донесалъ военната депутация отъ Русия. Срѣдъ звуковетъ на българския и руския народенъ химнъ нейнитъ членове слѣзли на пристанището. Въ тѣхното число влизалъ и генералъ Столѣтовъ, за посрѣщането на който отишли около 100 опълченци само отъ София. Той представлялъ вече прегърбенъ и съвсемъ побълбл старецъ, който трудно пристѣпвалъ, та станало нужда единъ отъ тѣхъ да го води подъ ржка; инакъ не билъ отпадналъ духомъ, не давалъ признаци за отслабнала паметъ, а позналъ мнозина отъ

*) Виджъ Д. Уста-Генчевъ. Два адреса отъ български опълченци до генерала Столѣтовъ Славянски гласъ г. V. к. VI. стр. 273. — 277.

***) Виджъ Ив. Ив. Договъ. Юбилейни бележки. Шипченскитъ тържества 1877. — 1902. г. Луковитъ; 1903. г., стр. 35 — 41.

своитъ съратници. На 29. августъ, сутринта, военната депутация пристигнала въ София много по-рано отъ опредѣления часъ, но пакъ на гарата се стекли съ хиляди посрещачи. Следъ като билъ поздравенъ отъ официалнитъ лица на перона, стариятъ генералъ се отправилъ къмъ любимитъ си опълченци, отъ които мнозина носѣли старата си униформа. Минавайки по фронта имъ, той сияелъ отъ радостъ; едни цѣлуналъ и пригърналъ, други запиталъ нѣщо и пр. Представителя имъ, Григоръ Найденовъ, го поздравилъ съ добре дошелъ и изказалъ задоволство, гдето вижда въ България сподвижниците на Царь-освободителя, Александъръ II. Генералъ Столѣтовъ толкова много се развълнувалъ, щото едвамъ издумалъ „благодаря“ и отрилъ просълзенитъ си очи.

Паметника на Царь-Освободителя София

Срещата между него и съратниците му била трогателна, тя произвела дълбоко впечатление на всички присѣтствующи. Срѣдъ „ура“ скжпитъ гости слѣзли отъ влака и се отправили за града. Заедно съ другитъ членове на военната депутация